

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. október 4.
(vasárnap)

Horváth Géza

EGYETLEN ALAP

Énekek: 166,1-2; 228; 392,1; 295

Lekció: 1Korintus 3,6-23

Alapige: 1Korintus 3,10-11

Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentumot vettem, de más épít reá. Ki-ki azonban meglássa, mimódon épít reá.

Mert más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vétetett, mely a Jézus Krisztus.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel gyülekeztünk egybe, a te templomodba. Magasztalunk, hogy előtted állhatunk és már az énekszóval is könyöröghettünk, hogy fordulj hozzánk.

Köszönjük, Atyánk, hogy Jézus Krisztusban valóban hozzánk fordultál, közel jöttél, egészen hallhatóvá, észlelhetővé is lettél a számunkra.

Köszönjük, Úr Jézus, hogy kegyelemmel és irgalommal vagy teljes, így akarsz hozzánk fordulni. Áldunk, hogy nem ítélettel jössz felénk, hanem azzal a szeretettel és azzal az irgalommal, amellyel az Atya küldött utánunk és értünk.

Köszönjük, Szentlélek Isten, hogy betöltöd a szívünket, és szállást készítsz az igének. Bennünket pedig készre teszel arra, hogy Jézus nevét dicsérjük, imádjuk, magasztaljuk. Azt a nevet, amelyre egyszer majd minden térd meghajol: mennyieieké, földieké és földalattiaké. Köszönjük, hogy most még csak a hívők serege hajol meg e név előtt, e személy előtt, de engedd, hogy ez a sereg is, mi is, minden boldogságunkat, békességünket, minden gyönyörűségünket Jézusban keressük, és benne találjuk meg.

Ezért kérünk, végy körül most bennünket, szenteld meg szívünket, tisztíts meg minden hamisságtól, szent véred mosson meg minket minden bűntől.

Köszönjük, hogy meghallgatsz bennünket élő Istenünk.

Ámen.

Igehirdetés

Abba a gyülekezetben, ahol gyermek- és fiatal éveimet töltöttem, ahol felnőttem, volt egy áldott életű és azóta már áldott emlékű lelkipásztor, és amikor október hónapba lépünk, akkor mindig eszembe jut, hogy október első vasárnapján az igehirdetést mindig úgy kezdte a lelkipásztorunk, hogy reformáció hónapjába léptünk. Ez tulajdonképpen annyit jelentett, hogy a gyülekezet számoljon azzal, és készüljön arra, hogy október minden vasárnapján az igehirdetésben valamiképpen fel fog ragyogni a reformációnak egy-egy nagy igazsága.

Én is így voltam most ezzel, nemcsak azért, mert október első vasárnapja van, hanem azért, mert a bibliaolvasó kalauzunk szerint a Korinthusi levelet olvassuk, ahol a 3. fejezetben lényeges ígérezet el. Az apostol arról beszél, hogy más alapot, fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, aki Jézus Krisztus.

A reformációnak is ez: Egyedül Krisztus, volt az egyik vezérgondolata, solus Christus — fogalmazták ők meg, amit Isten ígérezet úgy tár elénk a Cselekedetek Könyve 4,32. részben, hogy „nincs üdvösség senki másban, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.”

Mivel tavaly hangzott egy igehirdetés az építésről, ezért a mai vasárnapon az alapról szeretnék többet beszélni, az alapról szeretnék néhány üzenetet átadni, mert a 11. vers hangsúlyozza, hogy senki más alapot nem vethet, csak amely vettetett, amely készen van, aki Jézus Krisztus.

Tulajdonképpen Korinthusban Pál apostol a felépítmény tekintetében — ezt csak röviden fogom megemlíteni — három dologról beszél. Először arról, hogy a korinthusi hívők és azóta a hívők vajon mire építenek? Ez roppant nagy kérdés, hogy vajon a hitünk, életünk mire épül? Ezzel jó szembenézni, mert arról is beszél az ige, hogy mire épülhet.

Más alapra is épülhet a hitünk és életünk, mint Krisztusra. De azt mondja az ige, hogy aki üdvözülni akar, aki azt akarja, hogy Isten országában töltse az örökkévalóságot, aki azt szeretné, hogy valós legyen az életében az, amit a Jelenések könyve ír, hogy van és lesz egy fehér ruhás sereg, kezeikben pálmaágak és éneklük Mózes és a Bárány énekét. És vígan lépkednek színarany utcákon át, hallják angyalok dicséretét. Szemünk láthatja Krisztus szent ábrázatát, aki vért ontott bűneinkért.

Aki üdvözülni akar, azt akarja, hogy ne csak földi 70 vagy feljebb 80 évet éltélete legyen, annak nem lehet és nem szabad más alapra építeni, mint Krisztusra. Ezért döntő kérdés: vajon mire épül a mi hitéletünk?

A második, amire az apostol a figyelmet és a hangsúlyt teszi, az hogy vajon akinek az életében Krisztus az alap, mit épít rá? Akinek ott van az életében Krisztus, mint alap, vajon mit fog rá építeni? Az ige elmondja, mit lehet rá építeni. Megint lehet olyan dolgot, amit ama nap megpróbál, (ez Jézus visszajövetelének napja), azon a napon világossá lesz, hogy mit építettem rá. Vajon fát, szénát vagy olyan dolgot, amely megég, vagy pedig örökkévaló értéket építettem rá, lelki értékeket, olyat, mint arany, ezüst a földi világban, amely nem pusztul el, hanem megmarad. A másik kérdése tehát az ígérezet, hogy vajon mit építünk.

A harmadik kérdés az, amivel a legtöbbet fogunk ma foglalkozni, amelyet olyan nehezen veszünk észre, hogy van itt egy kis szócska. A 10. versben: „Kiki azonban meglássa, *mimódon* épít reá.” — Nekem most ez lett hangsúlyos: *mimódon* épít rá az ember? Ki-ki azonban meglássa ne csak azt, hogy mire épít, ne csak azt lássa, hogy mit épít, hanem, hogy *mimódon* épít Jézus Krisztusra, mint alapra.

Nézzük tehát először az igének azt a drága és örökkévaló üzenetét, hogy erről az alapról szintén három drága üzenete van az igének. Először az, hogy arra az alapra építs, amely készen van.

Azt mondja az apostol, hogy ez az alap, ez a fundamentum már vettetett. Nem azt mondja, hogy majd elkészül, hanem azt mondja, hogy ez az alap már készen van. Mire alapoz Ő?

Az Ézsaiás 28,16. versére alapoz, ahol azt olvassuk: Íme, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegeletkövet, erős alappal. Ezt Ézsaiás múlt időben mondja, mint amely már készen van, amely már valóság. Nem most fog majd elkészülni, nem akkor történik ez az alapvettetés, amikor majd a betlehemi mezők felett az angyalok kara Jézus Krisztusról fog zengeni, hanem azt mondja: ez már vettetett, ez már készen van. És úgy beszél róla, mint a Sionban letett próbakőről.

Tudniillik megpróbálja az embernek hitét, hogy valós-e, vagy álhite van, és erről azt mondja: az Isten előtt drága szegeletkő, drága alap. Már megtörtént tehát ennek a fundamentumnak a letétele. Ezért az Ószövetség hívői múltnak látták a jövődőt. Ami el fog következni, az már mind a múltban, az Isten gondolatában, tervében, akaratában, cselekedetében gyökerezik. Ennek az alapnak a letétele már a világ teremtése előtt megtörtént. Már a világ teremtése előtt Isten elhatározta, eldöntötte, hogy a Sionban egy drága szegeletkövet fog letenni, és akik erre fognak építeni, azok az Ő fiai. Ezt is eleve elhatározta, hogy bennünket a fiaivá fogad. Nevére vesz, örökösévé tesz. Minden ajándékának részesévé tesz.

Azt mondja Isten igéje, hogy ott van gyülekezet és egyház, ahol erre az alapra építenek. Nem ott van, ahol sokan vannak, sokat imádkoznak. Nem ott van, ahol megvannak a szertartások, hanem ott, ahol az alapra nézve történik minden. Ahol minden Krisztusra nézve történik, ahol Ő minden mindenekben. Ahol a hívők, a tagok erre az alapra tudnak és akarnak építeni. Azt mondja az ige, hogy Krisztusban, az egész épület szép rendben rakattatván növekedik szent templommá az Úrban.

Az ige először azt mondja tehát: vajon mire építettél? Mert lehet építeni másra, de az összedől, és lehet építeni Krisztusra. Egy kis gyermekének utolsó sora így hangzik: „Te is építsd életed Krisztusra, és a ház örökké áll.” Mert ha sziklára építed, a ház erősen áll, építsd életed Krisztusra, és a ház örökké áll és soha meg nem rendül.

Ennek az alapnak a második jellemzője Isten igéje szerint az, hogy nincs más. Aki üdvözülni akar, annak nem lehet más alapja a meglévőn kívül csak Krisztus. Van egy meglévő. Ezen a meglévőn kívül nem ismerhet mást. Tudniillik Isten igéje azt mondja, hogy nincs más üdvözítő. Azért Jézus az egyedüli

alap, mert nincs más üdvözítő. Ahogy az előbb említettem az ígét: Mert nincs üdvösség senki másban.

Egy kedves halleluja is jusson eszünkbe: csak Jézus az, aki segíthet, üdvöt nem adhat más, csakis Ő. Azt mondja Isten ígéje: azért, mert így jelentette ki Isten. Nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg (nem azt mondja Isten, hogy Ő is lesz egy szabadító) népét annak bűneiből.

Azt mondja Pál apostol az ígében: nincs más evangélium. Mindig előjön ez: egyedül. Csak egy evangélium van. Ha valaki más evangéliumot hirdet nektek, az legyen átkozott. Nincs más evangélium, csak az, amely a megfeszített és feltámadott Krisztus érdemét tárja a bűnös elé, és meggyőzi a bűnöst arról, hogy ez az egyedüli mentséged, ezért benne higgy és üdvözlözz!

Azt mondja az ige: nincs más közbenjáró. Egy az Isten és egy a közbenjáró, a mi Urunk, Jézus Krisztus. Nem tud senki az Atyával összekapcsolni engem. Nem tudja senki az én imádságomat, az én bűnös életemet Isten előtt képviselni, csak a testileg mennyben levő és az Atya jobbján ülő Krisztus. Ezért nem is érdemes senki másban bízni, senki másra rábízni az életünk dolgait, szívünk titkait, elménknek, vágyainknak gondolatait.

Nincs más út az Atyához. Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához csak én általam.

Szeretném, ha ragyogna nekünk a Bibliából ez az üzenet: *nincs más. Nem lehet más, és ami a legfontosabb: nem is kell más. Egyedül Krisztus.*

Éppen ezért, aki Őreá épít, az benne látja és Jézus Krisztus váltságshalála, és feltámadása által vallja, Jézus Krisztus váltságművére alapozza hitét, bűnbocsánatát és üdvösségét. — Szokták kérdezni: mire alapozod ezt a kijelentést, tényt, gondolatot? Ott meg kell indokolni.

A mai istentisztelet középpontjában hadd legyen az a kérdés: mire alapozol? Ez döntő kérdés, mert ez az erős fundamentum megáll. Megáll az Istennek erős fundamentuma. Ez a fundamentum nemcsak megáll, hanem megtart. Mert egy alapnak az is a dolga, hogy tartson. Egy alap tartja az épületet. Tehát nemcsak azért szükséges az alap, nemcsak azt mondjuk róla, hogy erős fundamentum, hanem olyan erős, hogy megtart.

A harmadik dolog, amivel a legtöbbet foglalkozunk, hogy mi következik ebből? Meglássátok, hogy ki mimódon épít rá? Ez izgatott és gondolkodtatott el engem, hogy mimódon. Beszéltünk arról, hogy mire épít valaki, hogy mit épít valaki, és az ige harmadszor arról beszél, hogy mimódon épít rá valaki? Mit jelent ez az ígében, hogy meglássa, hogy ki-ki mimódon épít erre az alapra?

Példát mondok, és remélem nemcsak a köztünk levő építőmérnökök fogják érteni, hanem mindannyian megértjük, mert bizonyára felnőtt lévén láttunk már házat, házépítést, és tudjuk, hogy ott hogy mennek a dolgok.

Gondoljatok arra, hogy ha valaki vesz egy telket, mert házat akar építeni. Olyan telket vesz meg, amire az előző tulajdonos az alapot megöntötte. Most akkor az ilyen ember vajon, hogy megy az építéshez, a tervezőhöz? Mert ha nincs alap, akkor úgy megy a tervezőhöz, hogy itt egy telek, erre ezek az építési hatóságnak az előírásai, ilyen lehet építeni rá, és ilyen szeretnék.

Ha már valaki úgy megy, hogy van neki egy olyan telke, amin ott az alap, akkor arra vajon milyen házat tud építeni? Olyat, amit a tervező megálmodik? Vagy olyat, amilyent a tulajdonos, a megrendelő akar? Ott már csak olyat lehet építeni, amit az alap kiad. Az alap a döntő. Ahhoz kell mérni mindent. Az az épület már nem lehet akármilyen.

Így értettem meg, hogy ezt jelenti az igében az, hogy ki mimódon épít rá. Az ige nagy üzenete a számunkra az, hogy vigyázz, mert akármit építesz a te hitéletedben, csak azt építheted, ami jó az alaphoz. Az alap a meghatározó, nem a telekméret, nem a vágyak, nem az elképzelések, nem a tervező mérnöknek az elképzelései. Ott már csak olyan épületet lehet építeni, ami szépen illik az alaphoz, az alapra. Vagyis az alap meghatározza, milyen legyen az épület.

Éppen ezért, menjünk egy kicsit még tovább. Ott van élő gyülekezet és igaz egyház, ahol a hívek az alap, az Úr Jézus szerint öltének alakot. A fundamentum szerint, ahol a hívek és hívők az épületben is az alapformát követik.

Nézzük meg, milyen verziók vannak? Miért olyan fontos ez az igében, miért emeli ki az apostol, hogy mimódon épít rá? Azért, mert ez a lelki építkezésben nem természetes.

Amikor jött a reformáció, akkor pontosan ez az alap ragyogott fel. Pontosan a Krisztus ragyogott fel, hogy az Isten tervében ez az alap már megvette a világ teremtése előtt. Felragyogott ez az alap, és a reformátorok azt vették észre, hogy az évszázadok során figyelmen kívül hagyva az alapot, már sok mindent építettek még hozzá. Olyan dolgokat építettek az épülethez, ami már régen lelóg az alapról. Azt mondták a reformátorok, hogy azt, ami nem az alapon fekszik, az bontsuk vissza. Reformáljuk azt, ami deformálódott. Bontsuk vissza azt, mert előbb-utóbb úgyis semmivé lesz, csak idő kérdése.

Hogy építették hozzá? Emberi elgondolások szerint. Lehet arra fogni: zsinatok rendelkezése szerint. Egyházi vezetőknek a kénye-kedve szerint. Azt mondták a reformátorok: kezdjük visszabontani. Csak ami az alaphoz illik, ami az alappal egyezik, csak azt fogjuk felépíteni. Hoztak törvényeket, dogmákat, még az is dogma volt, hogy a dogmák nem változhatnak, az örök. Egyenlővé tették a dogmát az igével. A reformátorok soha nem tették egyenlővé. Mindig azt mondták: ha valaki az igéből jobbra tanít bennünket, elfogadjuk.

Azt mondták a reformátorok: ezeket kezdjük lebontani, mert ha az alaptól a gyülekezet vagy az egyház eltér, ez merénylet, puccs, hallatlan arcátlanság és szemtelenség az ellen az Isten ellen, aki ezt az alapot letette.

Értjük, hogy az ézsaiási ige hogyan jön ide? „Leteszek Sionban egy szegeletkövet.” Amit Isten letett, cselekedett, arról mit olvasunk már az 1Mózesben? Az jó! Az tökéletes. Isten tökéletes, ezért amit Ő cselekszik, amit letesz, az is tökéletes és jó. Ha Ő Sionban letett egy szegeletkövet, vetett egy alapot, hogy jön ahhoz az ember, hogy ahhoz hozzáépítsen, vagy azt mondja: ez az alap kicsi, vagy túl nagy, vagy azt mondja: az alap más alakú, mint amit elképzeltem – mert Isten azt mondta erre a szegeletkőre, hogy ez drága. Akkor egészen egyszerűen a mi szemünkben is legyen drága, kedves. Ezt nem kell kitalálnunk, ez megvan.

Azért olyan fontos ez, mert ez vonatkozik a személyes hívó életünkre is. Nemcsak úgy vonatkozik a gyülekezetre, mint amely szép rendbe rakattatván növekedik az Úrban, hanem úgy is, mint annak egy-egy alkotóeleme, az igaz hitben járó, újjászületett keresztyén ember. Ezért mondja Pál Korinthusban, hogy meglássátok, hogy ki-ki mimódon épít reá.

Valljuk meg, hogy ez az alap sokaknak nem is kell. Mi, lelkipásztorok, sokszor találkozunk olyan emberekkel, akik azt mondják például a hitre nézve, hogy hiszek én a magam módján. Ez is mit jelent? Majd én határozom meg, hogy mire építem a hitemet. Ez a „hit” az, amivel az ember megy a pokolba. Szappanozott deszkán, szépen csúszik lefelé a pokolba. Mert én majd eldöntöm, hogy mit hiszek. Majd eldöntöm, hogyan hiszek. — Meglássátok ki-ki mimódon épít rá. Mi eldönthetjük, hogyan hiszünk? Isten letette az alapot, és azt mondja: az a hit, ami erre (Krisztusra) épül. Erre a szilárd fundamentumra.

Általában az ilyen embernek csak addig van hite, míg jól mennek a dolgok, míg megy az üzlet, sikeres a gyermek vagy unoka, aztán mihelyt valami krach bejön, valami próbatétel, valami göröngy az úton, akkor azon nyomban már ez a hit ingadozni kezd, megrendül.

Érdekes, hogy Jób hite nem rendült meg. Az ő életében igazán nagy szerencsétlenség történt: egyetlen napon halt meg tíz gyermeke. Felesége nem az alapra épített. Azt mondja: átkozd meg az Istent, aztán halj meg. Nagyon jó tanács, ugye? Jób meg azt mondja: az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak a neve. Mert neki akkor sem ingott meg a hite. Akkor is abban az Istenben bízott, aki tudja, hogy mit cselekszik, hogy miért cselekszik, és akinek terve van az életével.

Még olvasunk egy másik szép mondatot: „Mert tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.”

Csütörtökön este, ezt mondtam a hallgatóknak, mert nekem is olyan jó volt, hogy azért kezdődik a Káténk azzal, hogy mi a te vigasztalásod életedben és halálodban? Nekünk olyan vigasztalás kell, ami a halálban is vigasztalás. Mert olyan, ami az életben vigasztalás, azt lehet találni. De ami a halálban is vigasztalás, az, hogy Jézus Krisztusé vagyok. Aki Őreá alapozza az életét, annak az életében is meg a halálában is van vigasztalása egy örökkévalóságon keresztül.

Az a hit, ami a magunk módján épül, az olyan hit, ami nem jó alapokon nyugszik. Nem a Krisztus gólgotai keresztyének és feltámadásának az alapján. Nem a bűnbocsánaton nyugszik. Nem azon nyugszik, hogy Isten nekem is bűnbocsánatot, örök életet és igazságot adott Krisztusért. Valamilyen emberi érzéssel nyugszik. Csodálkozunk, hogyha összedől?

Jaj, de sokan nézik a felépítményt! Az alapot kellene nézni!

Néhány nappal ezelőtt beszélgettem valakivel. Többször előfordult, hogy olyanokkal beszélgettem, akik valamilyen keresztyén, vagy nem is keresztyén, csak vallásos csoportot dicsértek az alapján, hogy sokat imádkoznak. A nem keresztyén vallásokban is elő van írva, hogy hányszor, hogyan kell imádkozni. Megkérdeztem: na és aztán? Mi nem sokat, hanem szüntelen imádkozunk. Mert a Tesszalonika levélben ezt mondja az ige: szüntelen imádkozzatok.

Félretéve ezt, ez felépítmény. Min nyugszik ez az imádság? Lehetne kérdezni. Vajon azon a hiten nyugszik, hogy Jézus Krisztus (az 1János 2,1 szerint) szólónk az Atyánál? Mert ha ezen nyugszik, akkor jó alapokon nyugszik. Ha nem ezen, akkor semmi. Akkor csak beszélünk valamit, azt sem tudjuk, kihez.

Majd a jövő héten fogom hirdetni azt az ígét, amikor Pál azt mondja: Isten iránti buzgóság van bennük, de nem megismerés szerint.

Mire épül az Isten iránti buzgóság? Mert vannak, akikben van. Sok vallásos emberben van Isten iránti buzgóság. De kérdés, hogy ez a felépítmény – és mire alapozza ezt? Mert ha az Isten iránti buzgóságot arra alapozzuk, hogy Jézus Krisztus nem fordult vissza a keresztféle vivő úton, mert engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig, meg Ő buzgón imádkozott az övéiért, ha nekem ez a buzgóság erre való válasz, akkor jó, mert akkor az alapra építtek. De ha nem erre épül, ha az én vallásos buzgóságom arra épül, hogy majd az Isten ezt tolerálja, akkor ez az ami az alapon kívül épült, ez fog leomlani. Ami az alapon van, az megmarad, az összes többi elvész. Nem a buzgóság a döntő, hanem az, amikor az ember úgy áll Krisztus elé: „vedd elmém, lelkem és szívem, hadd adjam néked mindenem.”

Sok mindent mondhatnék. Vajon erre épül-e lelkeségem, kegyességem, imádságom, szolgálatom. Mert a felépítmény vajon tükrözi-e az alapot? Az alapra utal-e? Az első keresztyéneket ezért nevezték keresztyéneknek. Nem a keresztről származik, hanem a Krisztus szóból származik ez a szó.

A keresztyéneket azért nevezték a kisázsiai Antiókiában először keresztyéneknek, mert azt mondták: ezek olyan krisztusiak. Krisztushoz hasonlóak. Mert mit láthattak meg az létükben? Azt, hogy az alaphoz igazítják a felépítményt. Amilyen az alap, valahogy tükrözik ők is.

Adja meg az Úr, mert nekünk Isten azt mondja az ígében: (ez az utolsó néhány mondat) Isten is így gondolta, hogy mindent Krisztushoz és mindent Krisztusban szab meg nekünk.

Néhány ígét mondom azért, hogy tényleg lássuk mindannyian, hogy valóban így van. Az egyik legkedvesebb ígém: Ef 1. fejezetéből így hangzik: „Áldott legyen Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban. Aszerint, amint magának kiválasztott minket Őbenne a világ teremtése előtt. Hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Őelőtte szeretet által. Eleve elhatározta, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratának jókedve szerint.”

Isten, amikor megvetette ezt az alapot, ezt az örökkévaló drága fundamentumot letette, akkor Isten is mindent erre az alapra nézve határozta el. Erre az alapra nézve határozta el, hogy építeni fog egyházat. Ezeket újjászületett hívőkből fogja építeni. Ezek megmaradnak Krisztussal együtt. Eleve kiválasztott minket Őbenne. Isten elhatározta, hogy csak Krisztusért lehetséges. Nem a mi cselekedeteinkért, nem a mi érdemeinkért.

A Róma 8,32 szerint elhatározta, hogy csak Krisztuson keresztül adja nekünk az Ő ajándékait és áldásait: Hogyne adna vele együtt mindent minkünk?! – Sorolhatnám a nagyon sok ígét.

Minden a tietek, ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig az Istené. — Mindent Krisztusra nézve készített el. Mindent Krisztus által cselekedett meg az Atya. Krisztus által hívott bennünket szent hívással. Krisztus hívása hangzik felénk, amikor az ige szól. Miért építenénk másra? Ma ez nagy kérdés.

Adja meg az Úr, hogy egy kedves éneknek a sora igaz legyen: E kősziklára hitem felépítem. — Döntsd el ma, hogy te Krisztusra akarsz építkezni, mert az összes többi össze fog dőlni. A hamis alappal együtt, amire építettél, el fogsz veszni. Vannak itt sokan, akik már ismerik ezt az alapot, tartsuk ezt az alapot drágának, és meglássuk mimódon építünk rá! Lelőgni nem lehet semminek. Csak pontosan olyan lehet, ahogy Isten igéje Krisztusban élénk adja, ahogyan kéri, és ahogyan várja. Ezért solus Christus, egyedül Krisztus. Őreá építve megmaradunk örökké.

Egy énekverssel, a 392,1 versével, válaszoljunk az ige megszólítására.

Az egyháznak a Jézus a fundamentoma.
A szent ígére épült fel lelki temploma.
Leszállt a mennyből hívni és eljegyezni Őt,
Meváltva drága vérén a váltságban hívót.

Imádkozzunk!

Magasztalunk, áldunk Úr Jézus Krisztus, egyedüli Megváltó, Szabadító, Közbenjáró, egyedüli alap, hogy saját akaratodból vállaltad, hogy valóban alap légy. Jelentette ez a golgotai kereszthalált, iszonyatos szenvedést itt a földön. Jelentette a megcsúfolást, azt, hogy bűneinket felviszed a fára. Jelentette az Atyával való kapcsolat megszűnését, aki nem vállalt közösséget a bűnnel.

Köszönjük, Urunk, hogy figyelmeztettél: ne is keressünk más alapot hitünknek, üdvösségünknek, kegyességünknek más alapját, csak azt, ami már készen van, ami már vettetett, amely te vagy.

Bocsásd meg, Urunk, sokak szemtelenségét, arcátlanságát, akik megvetik ezt az alapot. Ezért sokan beleütköznek ebbe a szegeletkőbe, mert megvetik ezt az alapot. Másra akarnak alapozni, mást tartanak szabadítónak, megváltónak, közbenjárónak.

Köszönjük, hogy a te igéd tisztán hirdeti nekünk, hogy te vagy egyedül a mi Megváltónk és Szabadítónk. Add, hogy életünk reád épüljön. Minden dolgunk azért, hogy el ne vesszünk, és amit építünk az alapra, az megmaradjon, ne pusztuljon el, ne legyen kár és szemét.

Kérünk, hordozd életünket, szereteteinket. Légy áldott az örömeinkért, amit adsz, és köszönjük, hogy gondokban, problémákban, nehezekben is, ha reád építünk, megmaradunk, meg nem ingunk, és hitünk is meg fog állni szilárdan.

Légy áldott ezért.

Ámen.